

sová doložka nemá význam pro výstavcův závazek proti remitentovi a ostatním směnečným věřitelům. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Co do směnečného návěstí vystihl povahu jeho první soud v podstatě správně, že jest určeno pro směnečníka. To vyplývá ze směnky cizí v doslovu, v němž k příkazu směnečníkovi připojena doložka tak zvaná zúčtovací. K podstatným náležitostem směnky podle § 3 směnečného zákona nepatří. Nelze proto z návěstí o sobě vyvozovati přímo omezení výstavcova ručení a tím závazek pro směnečné věřitele, kterým jest v souzeném případě jako majitelka směnky žalující záložna. Odporovalo by to zásadě § 7 směnečného zákona. Poněvadž dále zjištěno způsobem bezvadným, že zvláštního listinného omezení směnečného závazku žalovaného nebylo, ústně k smluvené se záložnou podmínce podpisu jeho nedošlo, posoudil první soud věc správně po stránce právní, dospěv k názoru, že v souzeném případě nebylo podepsání směnky P-ovou podmínkou, na níž závisela platnost směnečného závazku žalovaného.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Po právní stránce byla věc odvolacím soudem správně posouzena. Výklad o významu doložky návěstní nižšími soudy je ve shodě s naukou (Rouček: Nové československé právo směnečné III. vyd. — bod 66 B i) str. 74) a jest jen dodati, že podle takové doložky nesmí směnečník dříve akceptovati nebo platiti směnku, dokud ho nedojde návěstí, jinak by se vydal nebezpečí ztráty svého případného nároku proti výstavci. Bylo-li zjištěno, že spornou směnku, prolongační, odevzdal žalobkyni účetní F., jenž nebyl jejím zástupcem, bez jakéhokoliv doprovodu se strany žalovaného, a že žalobkyně neměla se žalovaným ujednáno, že směnka musí býti opatřena též podpisem P-ové, a že sama takový podpis nežádala vzhledem ke zbytku pohledávky, neměla doložka návěstní ve směnce pro žalobkyni významu, jaký jí dovolatel přikládá a z ní vyvozuje předčasnost žaloby, poněvadž prý směnku dosud nepodepsala P-ová.

Čís. 13722.

Směnky (zákon ze dne 13. prosince 1927, čís. 1 sb. z. a n. na rok 1928).

Určil-li příjemce na sdělení majitele směnky, že má směnku jím podepsanou, způsob domicilování směnky a stanovil-li osobu domiciliáta bez jakékoliv výhrady, zejména nenamítнув nevyplacení směnečné valuty nebo zánik směnky, byl tím domiciliát jakožto plnomocník p ř í - j e m c ů v směnečně zmocněn, by jako jeho orgán směnku platil a byla tím bezvýhradně uznána platnost i splatnost směnky.

Uznání toto jest nejen doznáním skutečnosti, nýbrž má i povahu dispo-
sice o právním poměru a má pravotvorný účinek.

(Rozh. ze dne 13. července 1934, Rv II 552/34.)

Směnečný platební příkaz proti žalovanému příjemci ponechal procesní soud první stolice v platnosti. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Odvolací soud, zjistiv, že žalovaný vzal na vědomí sdělení žalobkyně, že jí byly odevzdány Ludvíkem S-em dvě směnky znějící na 10.000 Kč a 9.700 Kč, podepsané žalovaným jako příjemcem, a že ji žalovaný žádal, aby byly domicilovány u banky U. v O., došel k právnímu úsudku, že žalovaný uznal nejen oprávněný způsob nabytí těchto směnek se strany žalobkyně, nýbrž i uznání směnečného dluhu (§§ 863, 914 obč. zák.). S názorem tím jest souhlasiti. Vždyť dovolatel, určiv způsob domicilování směnek a stanoviv osobu domiciliáta bez jakékoliv výhrady, zejména, nenamítav nevyplacení směnečné valuty nebo zánik směnek, dal nepokrytě najevo, že jím jmenovaný domiciliát jakožto jeho plnomocník jest směnečně zmocněn, aby jako jeho orgán směnky platil, a že tím bezvýhradně uznává platnost i splatnost směnek. V uznání takovém jest spatřovati nejen doznání skutečností, nýbrž i povahu dispozice o právním poměru, a má tedy pravotvorný účinek. Že šlo o uznání nedovoleného, zakázaného, a proto od počátku nicotného závazku, jež by ovšem nemělo právního účinku, nebylo zjištěno a nebylo žalovaným ani tvrzeno. Marně se snaží dovolatel poukazem na rozhodnutí čís. 7854 sb. n. s. napadati právní názor odvolacího soudu, tvrdě, že uznání nemohlo tu míti konstitutivní účinek, poněvadž v době uznání nebylo tu zavazujícího důvodu. Dovolatel přehlíží, že předmětem rozhodnutí čís. 7854 byla žaloba o náhradu škody, kterou otec měl uznati, a že škoda byla podle soudního zjištění poškozenému zúplna nahrazena jinou osobou, takže by se byl poškozený touto žalobou obohatil; byl tu tedy skutkově zcela odlišný případ od případu nynějšího. Dále pak přehlíží, že v nynějším sporu jde o směnku, tedy o skripturní akt, jenž je nezávislý na právním důvodu, a že žalobkyně podle přiznání v dovolání byla v době nabytí směnky bezelstná.

Čís. 13723.

Exekuci na dlužníkův spoluvlastnický podíl na movité věci nelze vésti podle § 249. ex. ř., má-li dlužník tuto věc ve své výlučné moci proto, že mu náleží správa jmění druhého spoluvlastníka (manželky) podle § 1238 obč. zák.

Byla-li přece povolena exekuce podle § 249 ex. ř. na celou věc, je druhý spoluvlastník oprávněn domáhati se žalobou podle § 37 ex. ř. výroku, že mobilární exekuce je nepřípustná co do celého zabaveného předmětu.

(Rozh. ze dne 1. září 1934, R I 757/34.)

Žalovaná záložna vedla k vydobytí peněžité pohledávky proti rolníku Josefu M-ovi exekuci na svršky a zabavila několik dobytčat a jiných věcí